

Ο «Τυφλοσούρτης», δράμα εις πράξιν,
ὑπὸ Γ. Δεληκατερίνης.

ΤΟ δραματάκι αὐτὸ εἶνε ἡ ἱστορία ἐνὸς ἀνδρογύνου, τὸ ὁποῖον ζηλεύεται φρικτὰ καὶ χωρὶς αἰτίαν φαιδρὰ ἱστορία, καὶ μὲ πολλὴν χάριν βαλμένη εἰς τὴν σκηνὴν, ἢ ὁποία ὅμως τελειώνει τραγικώτατα. Διότι ὁ ζηλότυπος σύζυγος σκοτώνει εἰς τὸ τέλος τὴν γυναῖκα καδὲλφον του καὶ τὸν μνηστῆρα της, ἐκλαμβάνων αὐτοὺς ὡς τὴν σύζυγόν του καὶ τὸν ἔραστήν της.

Ἡ ἀπρόοπτος αὐτῆ λύσις δὲν ἱκανοποίησε τὸ κοινόν, καὶ οἱ θεατρικογράφοι τῶν ἐφημερίδων τὴν ἔχαρακτήρισαν ὡς ἀταίριαστην. Ἄλλ' ὁ συγγραφεύς, εἰς μίαν συνέντευξίν του, ἐπιμένει ὅτι ἔχει δίκαιον. Διότι, λέγει, ἡ *ιδέα* τοῦ ἔργου του ἀπῆτει εἰς τὸ τέλος μίαν καταστροφὴν ἀποδεικνύουσαν, ὡς εἴπωμεν, τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς ζηλοτυπίας. Δὲν ἔχομεν εἰς τοῦτο

ἀντίρροσιν, συμφωνοῦμεν μάλιστα μὲ τὸν συγγραφέα ὅτι ὁ διπλοῦς φόνος ἔρχεται ἀρκετὰ φυσικά, φυσικώτατα ἔστω, ὅπως ἤμποροῦσε νὰ συμβῆ καὶ εἰς τὴν ζωὴν. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἐννοεῖ, ἢ δὲν θέλει νὰ ἐννοήσῃ ὁ κ. Δεληκατερίνης, εἶνε ὅτι ἡ λύσις αὐτῆ δὲν συμβιβάζεται ὄχι πρὸς τὴν *ιδεάν*. ἀλλὰ πρὸς τὴν ὑφὴν τοῦ ὅλου ἔργου του. Καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἤμποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ ἔτσι, πάλιν ἔπρεπε νὰ προηγηθῶν μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποία νὰ προδιαθέσουν *ψυχολογικῶς* τὸν ἀκροατὴν.

Ἄν προσέξῃ ὁ κ. Δεληκατερίνης, θὰ ἰδῇ ὅτι ὅλα τὰ καλλιτεχνικά ἔργα, τὰ ὁποία ἔχουν τραγικὸν τέλος, ἔχουν καὶ τὸν *χαρακτήρα* τοῦ συνόλου διάφορον. Καὶ εἰς τὴν φαιδρότητά των ἀκόμη λανθάνει κάποιον ἀόριστος μελαγχολία καὶ σιγὰ-σιγὰ γεννᾶται κάτι ὡς προαισθήμα. Ἄλλ' ἂν ἡ παρατήρησις αὐτῆ, ἐντελῶς αἰσθητικῆς φύσεως, διαφεύγῃ τὴν ἀντίληψιν τοῦ μὴ καλλιτέχνου, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἐννοηθῆ καλλίτερα μὴ ἄλλη. Τὸ ὅτι δηλαδὴ ἦτο πιθανὸν νὰ συμβῆ εἰς τὴν ζωὴν ὁ διπλοῦς φόνος, καὶ ἀπαράλλακτα ἔστω ὅπως τὸν προετοίμασεν ὁ συγγραφεύς, δὲν ἀρκεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν τελικὴν μετατροπὴν μίας *comédie* εἰς τραγωδίαν. Ποτὲ τὸ *τυχαῖον* — κ' ἐδῶ κυρίως πρόκειται περὶ τυχαίου, — δὲν ἀποτελεῖ τὴν λύσιν ἐνὸς σοβαροῦ ἔργου. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν πλοκὴν. Διὰ τὴν λύσιν χρειάζεται τὸ μοιραῖον καὶ τὸ ἀναπόδραστον, ὅ,τι ἐξάγεται ὄχι μόνον λογικῶς, ἀλλὰ καὶ *ἀναγκαιῶς* ἀπὸ τὰ δεδομένα. Ἡ λύσις τοῦ «Τυφλοσούρτη» ἐξελέχθη καὶ προητοιμάσθη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως χάριν τῆς *ιδέας* του, ὅπως τὸ εἶπε καὶ ὁ ἴδιος. Δὲν εἶνε τὸ οὐσιαστικῶς ἀναγκαῖον. Τὸ δράμα λοιπόν, ἀφοῦ δράμα τὸ ἤθελεν ὁ συγγραφεύς, δὲν εἶνε πλέον δράμα. Εἶνε κάτι τὸ ὁποῖον ἀντίκειται τελείως εἰς τὸ νόημα καὶ εἰς τὴν οὐσίαν τῆς Τέχνης. Καὶ διὰ νὰ ἐγένετο ἔργον, θὰ ἔπρεπε νὰλλάξῃ ἢ τὸ τέλος ἢ ἡ ἀρχή.

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἐδόθησαν εἰς τὴν «Νέαν Σκηνὴν» καὶ δύο ἄλλα μονόπρακτα τοῦ ἰδίου συγγραφέως, μία κωμωδία «Στὸ Ράφι», ἢ ὁποία ἐκούρασε μᾶλλον ἢ ἐφαιδρυνε, καὶ ὁ «Λυχνοστάτης», παλαιὸν κωμικὸν παίγνιον εἰς στίχους.